

Arrest

nr. 223 838 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2018 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Hij legde zijn originele identiteitskaart en geboorteakte voor. Hij verklaarde dat zijn Palestijns paspoort werd afgenomen door de smokkelaar in Turkije.

Het onderzoek van de vingerafdrukken toonde aan dat de verzoeker op 30 juli 2018 in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum door de Franse vertegenwoordiging in Jeruzalem geldig voor een verblijf van 30 dagen in de periode van 03.09.2018 tot 02.10.2018.

Op 29 november 2018 werd verzoeker gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om

te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 6 december 2018 verzocht de gemachtigde de Franse instanties op grond van artikel 12(2) van de Dublin III-verordening de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van verzoeker over te nemen.

Op 5 februari 2019 stemden de Franse autoriteiten in met het verzoek.

Via een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van verzoeker van 10 januari 2019 werd er bezwaar gemaakt tegen de toepassing van de Dublin III-verordening voor een overname door de Franse autoriteiten.

Op 27 februari 2019 nam de gemachtigde een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : T.
voornaam : M. J. I.
geboortedatum : [...]1978
geboorteplaats : R.
nationaliteit : Palestina*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die verklaarde de Palestijnse nationaliteit te bezitten, meldde zich op 10.09.2018 bij onze diensten aan in het kader van de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd op 13.09.2018 effectief ingediend. De betrokkene legde hierbij zijn originele identiteitskaart en geboorteakte voor. Hij gaf aan dat zijn Palestijns paspoort werd afgenomen door de smokkelaar in Turkije.

Het onderzoek van de vingerafdrukken toonde aan dat de betrokkene op 30.07.2018 in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum in Franse vertegenwoordiging. Dit visum werd te Jeruzalem (Israël) afgeleverd en was geldig voor een verblijf van 30 dagen in de periode van 03.09.2018 tot 02.10.2018.

Op 29.11.2018 werd de betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hierin verklaarde de betrokkene dat hij Palestina op 15.08.2018 had verlaten en via Jordanië naar Turkije was gereisd. Hij gaf aan dat hij vanuit Turkije met de hulp van een smokkelaar via onbekende landen naar België was gereisd, met aankomst op 10.09.2018.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloten had om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij zelf niet had gekozen en dat België de keuze van de smokkelaar was geweest. Gevraagd naar de redenen die verzet tegen een overdracht aan Frankrijk rechtvaardigen, herhaalde de betrokkene dat hij geen Frans visum had aangevraagd en stelde

hij dat de smokkelaar iets had gedaan met zijn document. Hij verzette zich tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij nu in België was en er Nederlands leerde.

Betrokkene verklaarde geen in België of andere lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Op 06.12.2018 werden de Franse instanties met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen. Op 05.02.2019 stemden ze conform bovenvermeld artikel in met dit verzoek.

Via een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van de betrokkene op 10.01.2019 wordt er bezwaar gemaakt tegen de toepassing van Verordening 604/2013 voor een overname door de Franse autoriteiten. Op basis van een rapport van CFDA van 2012 benadrukt de advocaat onder meer de ondermaatse opvang en procedure in Frankrijk. Hij benadrukt hierbij de extreme kwetsbaarheid en slechte gezondheid van zijn cliënt. Ook meent hij dat de betrokkene als twintigjarige Afrikaanse homoseksueel in Frankrijk aan gevaar zou worden blootgesteld. Als bijlages voegt de advocaat een bewijs van betaling van 350 euro op naam van (...) aan Dienst Vreemdelingenzaken met datum 29.12.2018 toe, alsook een brief betreffende een verzoek tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 gericht aan de burgemeester van Antwerpen met datum 09.01.2019. Ten slotte verwijst de advocaat ook naar een psychologisch attest dat zou zijn toegevoegd in bijlage.

In zijn persoonlijk onderhoud ontkende de betrokkene dat hij in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum in Franse vertegenwoordiging en stelde hij dat hij met de hulp van een smokkelaar naar Europa was gereisd. Het visuminformatiesysteem (VIS) toont echter aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene overeenstemmen met die van (...), een man met de Palestijnse nationaliteit geboren op (...)1978 te Rammoun in het bezit van een paspoort afgeleverd op 10.01.2018 met nummer (...) en geldig tot 09.01.2013. Het VIS toont aan dat deze persoon een visum heeft aangevraagd bij de Franse diplomatieke vertegenwoordiging in Jeruzalem (Israël) en dat de Franse autoriteiten aan de betrokkene een Frans visum hebben afgeleverd geldig voor een verblijf van 30 dagen in de periode van 03.09.2018 tot 02.10.2018. Aangezien Verordening (EG) nr. 810/2009 bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te melden, de afname van de vingerafdrukken dient toe te staan bij de eerste aanvraag en in het bezit dient te zijn van een geldig reisdocument, kunnen de verklaringen van de betrokkene dat hij nooit een visum zou hebben aangevraagd en dat de smokkelaar zijn reis naar Europa zou hebben geregeld niet als aannemelijk beschouwd worden.

Ook merken we op dat de Franse autoriteiten op 05.02.2019 expliciet instemden met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming." De overname op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 impliceert dat de betrokkene reeds in het bezit werd gesteld van een Frans visum en dat hij na overdracht aan Frankrijk de mogelijkheid zal hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen indien hij dat wenst. Indien de betrokkene besluit een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Frankrijk zal dit verzoek door de Franse instanties onderzocht worden. De betrokkene zal hierbij niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en zal de door de wet voorziene bijstand en opvang ontvangen.

In zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder merken we op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo stelde de betrokkene onder meer dat hij zich verzette zich tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij nu Nederlands leerde. Deze verklaring duidt op een loutere persoonlijke voorkeur en kan geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Franse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te blijven kunnen evenmin grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Verder benadrukken we dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt op gelijkaardige wijze als in België in het kader van gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming. Dit impliceert verder ook dat de Franse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt verzoeken aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Zo wensen we in dit verband ook te verwijzen naar het recente en geactualiseerde rapport over Frankrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac, Barbara Joannon, Chloé Viel; "Asylum Information Database – Country Report: France"; last geüpdatet 28.02.2018; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Hierin wordt duidelijk gesteld dat verzoeken om internationale bescherming van personen die onder de Dublin Verordening terug naar Frankrijk worden overgebracht op dezelfde manier behandeld worden als de reguliere verzoeken. Het rapport maakt wel melding van het feit dat de omstandigheden van steun voor Dublin-terugkeerders ingewikkeld kunnen verlopen met onderlinge verschillen tussen de verscheidene prefecturen. Echter toont het niet aan dat Dublin-terugkeerders uitgesloten worden van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk bij overdracht of geen enkele mogelijkheid hebben om materiële opvangvoorzieningen te bekomen. Het loutere feit dat er onderlinge verschillen worden vastgesteld tussen de verscheidene prefecturen hieromtrent toont niet aan dat er bij Dublin-overdrachten naar Frankrijk sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. (p. 45)

We wensen in dit verband echter wel te benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport over Frankrijk eventuele registratieproblemen identificeert waarbij verzoeken om internationale bescherming niet binnen de wettelijke termijn van drie werkdagen geregistreerd worden. Echter wordt er desbetreffend wel actie ondernomen door de Franse autoriteiten waarbij ze in een omzendbrief (d.d. 12.01.2018) het plan ontvouwen om te voorzien in bijkomend personeel en een reorganisatie wat moet leiden tot een verbetering van deze registratieproblemen (p. 17). Verder tonen recente initiatieven vanuit de Franse instanties ook aan, zoals onder meer het testen van een snellere procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Guyana (<http://www.asylumineurope.org/news/30-05-2018/france-acceleration-asylum-procedure-tested-guiana>, 30.05.2018), dat de Franse instanties niet onverschillig staan ten opzichte van de problemen betreffende de registratie en op zoek zijn naar manieren om de registratie te verbeteren. Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de problematiek van registratie zich niet op veralgemeende wijze voordoet in Frankrijk. Er blijkt een duidelijk verschil qua duur die nodig is teneinde het verzoek om internationale bescherming te kunnen registreren al naargelang waar men zich bevindt. Bijgevolg kan hier dan ook geen veralgemeende systeemfout op vlak van registratie worden afgeleid.

Verder wensen we betreffende de opvangvoorzieningen in Frankrijk, en eventueel elementen van overbevolking of een capaciteitsprobleem, op te merken dat ondanks dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren het rapport ook stelt dat er in 2017 25.000 bijkomende plaatsen gecreëerd werden. Verder voorzien de Franse autoriteiten ook in verscheidene nieuwe vormen van opvang om de tekortkomingen aan te pakken, zoals onder meer het "reception and accommodation programme" (PRAHDA). (p. 17) Verder toont het AIDA-rapport ook aan dat verzoekers om internationale bescherming wiens verzoek geregistreerd werd in Frankrijk in aanmerking komen om toegang te verkrijgen tot een opvangcentrum, waarbij de opvangplaats wordt toegewezen op de dag van het indienen van het verzoek. Indien er echter niet meteen voorzien kan worden in een plaats in een opvangcentrum wordt er voorzien in voorlopige opvangvoorzieningen. In praktijk voorzien de Franse autoriteiten in het prioritair toekennen van opvangvoorzieningen voor families en gezinnen waardoor alleenstaande mannen en vrouwen het vaak moeilijker hebben om meteen toegang te verkrijgen tot een opvangcentrum. Echter moet hierbij benadrukt worden dat de volledige opvangcapaciteit op het einde van 2016 nog niet bereikt was in Frankrijk (cf. 90%). Verder toont het rapport ook moeilijkheden aan betreffende de duur van het toewijzen aan een opvangvoorziening maar maakt het geen melding van het feit dat er sprake zou zijn van een uitsluiting van opvang omwille van dermate capaciteitsproblemen. Verder hebben ook verzoekers met een negatieve beslissing de mogelijkheid om in het opvangcentrum te verblijven tot één maand na de notificatie van hun negatieve beslissing en zullen de Franse autoriteiten in 2018 en 2019 voorzien in extra bijkomende opvangplaatsen. Voorts worden de leefomstandigheden in de reguliere opvangvoorzieningen voor verzoekers als adequaat beschouwd en er zijn geen officiële rapporteringen geweest van overbevolking in de opvangvoorzieningen in Frankrijk. Daarnaast verwijzen we ook naar een recent decreet aangenomen door de Franse autoriteiten (d.d. 01.06.2018) dat voorziet in een verhoging van de financiële toeslag die verzoekers om internationale bescherming verkrijgen die toegang hebben tot de materiële opvangvoorzieningen maar nog niet meteen een plaats hebben kunnen verkrijgen gebaseerd op het nationale systeem van opvang (<http://www.asylumineurope.org/news/01-06-2018/franceincrease-allowance-asylum-seekers-without-accommodation>, 01.06.2018).

Verder verwijzen we naar een rapport gepubliceerd door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) op 05.06.2018 ("Access to asylum and detention at France's Borders", European Council on Refugees and Exiles (ECRE) and Asylum Information Databasa (AIDA), 05.06.2018). Dit rapport is gebaseerd op een fact-finding missie vanuit ECRE naar Frankrijk met een specifieke focus op vrijheidsberoving en toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming aan de grens. We merken hierbij vooreerst op dat de bevindingen van het rapport niet toepasbaar zijn op de situatie van de betrokkene die in zijn hoedanigheid van een Dublinterugkeerder naar Frankrijk zal worden overgebracht en via een expliciet akkoord van de Franse autoriteiten voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook betreffende de concrete elementen van vasthouding en vrijheidsberoving die in het rapport geïdentificeerd worden merken we op dat deze van toepassing zijn op zeer specifieke profielen van migranten en kandidaat-vluchtelingen, onder meer diegene die via de Italiaans-Franse grens het Franse grondgebied binnen reizen, waardoor deze geen betrekking hebben op de specifieke situatie van de betrokkene. Er zijn dan ook geen indicaties dat de betrokkene na zijn overdracht aan Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 onderwerp zal zijn van een onrechtmatige detentie of onmiddellijk zal worden vastgehouden. Daarnaast benadrukken we ook dat de

betrokkene, indien hij toch onderwerp van detentie zou zijn, steeds de mogelijkheid heeft om beroep in te dienen tegen deze detentie. Zo kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties. In dit verband merken we verder wel op dat het rapport ook melding maakt van verscheidene tekortkomingen en moeilijkheden bij het concreet verkrijgen van toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming aan de grens. Echter zijn we van oordeel dat deze niet als dermate ernstig beschouwd kunnen worden om in dit geval te spreken van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest en vooral betrekking hebben op meer praktische tekortkomingen.

Een ander recent rapport ("Centres et locaux de rétention administrative" ; ASSFAM, etc ; juni 2018 ; http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/resources/2018_rapport_retention_2017_interassociatif.pdf) toont aan dat er heden in Frankrijk nog steeds sprake is van een toename van het aantal personen die onder detentie worden geplaatst. Hierbij wordt ook melding gemaakt van verscheidene verzoekers die onrechtmatig werden vastgehouden, alsook van een achteruitgang van de condities en omstandigheden in de detentiecentra. Ondanks het feit dat dit rapport verscheidene tekortkomingen identificeert betreffende de toepassing van detentie in Frankrijk en de concrete omstandigheden van opvang en van behandeling in de detentiecentra, wensen we te benadrukken dat hieruit niet besloten kan worden dat deze een weerslag hebben op de algemene en structurele omstandigheden van opvang en van behandeling in Frankrijk. Uit dit rapport, dat tevens ook zeer specifiek de focus legt op diegene die in Frankrijk onder detentie werden geplaatst, kan dan ook niet besloten worden dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert.

Zo wensen we ook te benadrukken dat het feit dat betreffende bepaalde onderdelen van de omstandigheden van opvang en van behandeling problemen kunnen worden geïdentificeerd in Frankrijk niet aantoonbaar is dat deze dermate structurele tekortkomingen impliceren waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Frankrijk die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest bij overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013.

In zijn tussenkomst van 10.01.2019 verwijst de advocaat van de betrokkene onder meer naar de ondermaatse opvang en procedures in Frankrijk. Hieromtrent benadrukken we dat het aan de betrokkene toekomt om in concreto aan te tonen dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen inhouden van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, hetgeen in casu niet is gebeurd.

De opmerking van de advocaat dat zijn cliënt als twintigjarige Afrikaanse homoseksuel in Frankrijk aan gevaar zou worden blootgesteld houdt ten slotte geen enkel verband met de situatie van de betrokkene, die immers een veertigjarige Palestijn is.

Wat betreft de door de advocaat toegevoegde brief betreffende een verzoek tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en het bijhorende bewijs van betaling, stellen we vast dat het administratief van de betrokkene (nog) geen officiële aanvraag bevat. Op basis van de aan ons beschikbare informatie besluiten we dan ook dat de betrokkene op heden geen andere procedures met betrekking tot verblijf in België doorloopt.

Voorts benadrukt de advocaat de extreme kwetsbaarheid en slechte gezondheid van zijn cliënt. Deze elementen vinden echter geen grond in het administratief dossier van de betrokkene, waarin tot op heden nergens melding wordt gemaakt van medische of psychische problemen. Het psychologisch attest waarvan sprake in het schrijven van de advocaat betreft slechts een brief van een vrijwilliger over de culturele en sociale activiteiten van de betrokkene en duidt geenszins op het bestaan van enige mentale problemen.

Ten slotte merken we op dat de betrokkene zelf verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Tot op heden werden er ook geen medische attesten of andere documenten aangebracht betreffende zijn

gezondheidstoestand. Op basis van de elementen in het administratief dossier van de betrokkene kan er dan ook niet worden besloten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest vormen. Verder wordt ook niet aangetoond dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo hebben verzoekers, in vergelijking met andere burgers van derde landen, toegang tot gezondheidszorg via het systeem van universele gezondheidszorg (PUMA). Hierbij worden verzoekers ook uitgezonderd van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk verbleven te hebben. Daarnaast voorzien de Franse autoriteiten ook in een bijkomend systeem van medische gezondheidszorg voorzien door de staat (AME) waarbij gratis behandelingen in het ziekenhuis of medische consultaties kunnen worden aangeboden. Verder is er ook de mogelijkheid om gezondheidszorg te bekomen via de All-Day Healthcare Centres (PASS) in de publieke ziekenhuizen die, op basis van de wetgeving, in alle publieke ziekenhuizen moet aangeboden worden. Het AIDArapport spreekt echter wel over onderlinge verschillen tussen de regio's qua kwaliteit van de gezondheidszorg maar maakt geen melding van dermate structurele of systematische tekortkomingen. Verder voorzien bovenstaande systemen van gezondheidszorg ook in psychiatrische of psychologische behandelingen ondanks het feit dat er in de wetgeving geen aparte specifieke voorzieningen bestaan gericht op de mentale gezondheidszorg. (p. 90-91) Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste 7 dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 29.11.2018 dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen bijzondere procedurele noden heeft.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Betrokkene is niet in bezit van de in art. 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3.2, 4, 6, 10, 11 en 16 van de Dublin III-verordening, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het voorzichtigheidsbeginsel. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

Eerste onderdeel:

"La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions

normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991 , J.T., 1991, page 737) .

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles ' l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. '

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n ° 107.842) ;

En vertu du devoir de minutie - principe général de bonne administration -, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »{ C.E., n° 221.713 du 12.12.2012.) ;

La partie adverse n'examine pas la situation familiale du requérant sous l'angle de l'art. 8 CEDH mais uniquement au regard de la directive 604/2013 ;

Suivant l'article 74/13 de la loi : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi sur les étrangers, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc.Pari., 53, 1825/001, p. 17) ;

L'obligation de délivrer une annexe 26 quater ne doit pas s'entendre comme s'imposant à la partie adverse de manière automatique et en toutes circonstances ;

Ainsi, la circonstance que le traitement de la demande d'asile incombe à un pays tiers au regard de la directive 604/2013 ne saurait suffire à elle seule à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que le défendeur n'est pas dépourvu en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation et ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'il délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 51/5 de la loi (mutatis mutandis : CCE, arrêts n o 1 16.003 du 19 décembre 2013 ,n o 1 32 278 du 28 octobre 2014, n o 130 604 du 30 septembre 2014, n o 129 985 du 23 septembre 2014, n o 126 851 du 9 juillet 2014...) ;

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, S 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n o 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Dans la mesure où la situation du requérant relève du champ d'application du droit de l'Union, l'appréciation de celle-ci doit tenir compte du droit au respect de la vie privée et familiale, tel qu'il est énoncé à l'article 7 de la Charte (CJUE, 13 septembre 2016, Rendon, C-165/14) ;

Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-24 9/13, 11 décembre 2014, KhaledBoudjlida, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (Conseil d'Etat, arrêt n o 230.257 du 19 février 2015). L'article 62 de la loi sur les étrangers consacre ce droit à être entendu, les travaux préparatoires de sa nouvelle version précisant que concernant les mesures ou les décisions autres que les décisions de fin de séjour ou de retrait de séjour, le droit d'être entendu continuera à s'appliquer en tant que principe général de droit .

Vu le nombre important et la diversité des cas dans lesquels l'administration est susceptible d'intervenir et la diversité des mesures qu'elle peut prendre, il ne paraissait pas opportun de consacrer plus largement ce principe dans la loi au risque de compromettre la sécurité juridique et l'effectivité des mesures. Le but est que l'administration puisse adapter facilement et rapidement sa pratique en fonction de l'évolution de la jurisprudence nationale et européenne et compte tenu de ses moyens et des nécessités du terrain. En effet, le droit d'être entendu a fait et fait encore régulièrement l'objet de développements jurisprudentiels en matière de migration et d'asile.

L'administration doit pouvoir aussi tenir compte des circonstances propres à chaque cas dans le cadre de la mise en œuvre du droit d'être entendu. L'intéressé n'en sera pas moins protégé car, d'une part, le droit d'être entendu s'impose à l'administration comme principe général de droit et, d'autre part, le non-respect de ce principe peut être invoqué à l'appui du recours dirigé contre la décision et, le cas échéant, être sanctionné par les juridictions nationales. Cfr arrêt Boujlida CJUE.

En l'espèce , dès lors que la partie adverse n'entend pas prendre en considération l'ensemble des éléments communiqués par le requérant et qui faisaient état de sa vie privée au sens de l'article 8 CEDH, la partie requérante n'a pas été entendue au sujet de son éventuelle vie privée et familiale en Belgique, au sens non pas des dispositions de la directive 604/2013, mais bien de l'article 8 CEDH alors que celle-ci existe, notamment en raison des relations nouées avec les Belges qui le soutiennent, les assistants sociaux du centre, le staff médical ;”

Tweede onderdeel:

"Suivant l'article 5.6 du règlement 604/2013, L'État membre qui mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'État membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé. »

L'article 5 de ce règlement vise à offrir aux demandeurs d'asile l'occasion de fournir les informations permettant la correcte application des critères de responsabilité fixés par ledit règlement et d'assurer l'accès de ces demandeurs aux résumés des entretiens réalisés à cette fin (CJUE , 7 juin 2016, dans l'affaire C-63/15). Le législateur de l'Union n'a pas entendu sacrifier la protection juridictionnelle des demandeurs d'asile à l'exigence de célérité dans le traitement des demandes d'asile (voir, en ce sens, arrêt du 29 janvier 2009, Petrosian, C-19/08i Ell:Gî2009;41, point 48) .

Suivant l'article 47 de la Charte « Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter».

Les droits de la défense sont un ensemble de règles visant à assurer un débat loyal et contradictoire, permettant à chaque partie de connaître les griefs et arguments de son adversaire et de les combattre. Le principe du contradictoire vise à garantir, dans le cadre des débats, les droits de la défense.

Leur non-respect par l'administration constitue une irrégularité substantielle ;

Comme le souligne la Cour de Justice de l'Union Européenne, «les droits de la défense, qui composent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'union et consacrés par la charte » (CJUE, M.G. contre Pays-Bas, C-383/13, 10 septembre 2013, par.32).

En l'espèce, les documents relatifs à l'audition Dublin du requérant ont été précisément demandés en date du 8.03.2019, la décision lui ayant été notifiée le 4.03.2019 (pièce 3), en précisant que le requérant avait reçu une annexe 26 quater et qu'il souhaitait obtenir copie dans le délai utile du recours, ce délai expirant ce jour. Le service publicité et administration de la partie adverse n'a jamais donné suite à ce courriel de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif de la requérante en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision.

Ainsi jugé par la Cour administrative de Lyon le 7 février 2017 « 11. Considérant qu'il résulte de l'instruction que l'avocat de Mme A...B...à demandé la copie du résumé de l'entretien individuel, qui a eu lieu le 23 décembre 2014, par télécopie du 10 mars 2015, soit antérieurement à la date de la décision attaquée du 3 juin 2015 ; qu'il est constant que les services préfectoraux n'ont donné suite à cette demande, ni par l'envoi d'une copie, ni par invitation à venir prendre connaissance surplace du document ; qu'en ne veillant pas à ce que l'avocat de Mme A... B...ait accès en temps utile au résumé de cet entretien, le préfet a méconnu les disposition du 5 de l'article 5 du règlement du 26 juin 2013 ; 12, Considérant qu'il ne résulte pas de l'instruction que l'entretien de Mme A..B.,n'aurait pas été obligatoire ; que l'avocat de Mme A...B...n'était pas présent lors de cet entretien ; que, suite au refus d'admission provisoire au séjour qui lui a été opposé, Mme A. . . B. . . s 'est entourée d'un conseil, lequel devait être à même de réunir les éléments permettant de contester utilement la procédure de temise aux autorités allemandes en cours ; que, dans ces conditions, le défaut d'accès en temps utile l'avocat de Mme A..û...au résumé de son entretien individuel, l'a, dans les circonstances de l'espèce, Privée d'une garantie ; 13. Considérant qu'il résulte de tout ce qui précède que le préfet du Rhône n'est pas fondé à se plaindre de ce que c'est à tort que, par le jugement attaqué, le magistrat désigné par le président du tribunal administratif de Lyon a annulé son arrêté du 3 juin 2015 ordonnant la remise de Mme B...aux autotés allemandes . . »

Subsidiairement, l'article 6§5 de la loi du 11 avril 1994 sur la publicité des actes administratifs ne prévoit qu'un délai de trente jours pour la communication des documents administratifs demandés, même dans le cas où le délai de recours est inférieur ou égal à trente jours, ce qui ne permet pas au demandeur et/ou à son conseil d'y avoir accès en temps utile ;

La décision attaquée a été prise en application de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 qui transpose en droit interne les obligations internationales contractées par la Belgique concernant la détermination de l'Etat responsable de l'examen des demandes de protection internationale et de l'article 12-4 du Règlement Dublin III, mettant ainsi en œuvre le droit de l'Union ;

L'article 51 de la Charte requiert que si les États membres mettent en couvreur le droit de l'Union, ils respectent les droits tels que contenus dans la Charte, observent les principes et en promeuvent l'application, conformément à leurs compétences respectives. Il a en outre été stipulé dans le considérant 39 du Règlement Dublin III que ledit règlement a été établi dans le respect des droits fondamentaux et des principes qui sont reconnus dans la Charte. Selon ce considérant, ce Règlement vise la garantie totale du droit d'asile qui est garanti par l'article 18 de la Charte, et des droits qui sont reconnus aux articles 1, 4, 7, 27 et 47 de celle-ci ;

La Cour souligne également qu'il ne peut y avoir de situation dans lesquels le droit de l'Union s'applique sans que les droits fondamentaux garantis par la Charte ne trouvent à s'appliquer (CJUE, 26 février 2013, n°C-617/10, Akerberg, point 21) ;

Par conséquent, les dispositions fondant la décision attaquée doivent être appliquées dans le respect entre autres - du droit à un recours effectif tel que prévu à l'article 47 de la Charte ;

L'article 47 de la Charte, dont la violation est invoquée en termes de requête, dispose comme suit :

« Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article.

Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter.

Une aide juridictionnelle est accordée à ceux qui ne disposent pas de ressources suffisantes, dans la mesure où cette aide serait nécessaire pour assurer l'effectivité de l'accès à la justice. »

En vertu de cette disposition, toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés, a droit à un recours effectif en droit. Ce droit s'accompagne de l'obligation pour les États membres, obligation contenue à l'article 19, paragraphe 1, deuxième alinéa du Traité sur l'Union européenne (ci-après : TUE), d'établir les voies de recours nécessaires pour assurer une protection juridictionnelle effective dans les domaines couverts par le droit de l'Union (CJUE 16 mai 2017, Bedioz Investment Fund, C-682/15, point 44). En vertu du principe de collaboration loyale qui découle de l'article 4.3 du TUE, les autorités nationales et par extension les juges nationaux, doivent en outre tenir compte de l'interprétation uniforme qui est donnée au droit de l'Union par la Cour.

Outre la réglementation primaire et secondaire de l'Union, la jurisprudence de la Cour forme ainsi une source à part entière du droit de l'Union. L'interprétation que la Cour donne à une règle de droit de l'Union, en vertu du pouvoir lui conféré par l'article 267 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, explique et précise, pour autant que nécessaire, la signification et la portée de cette prescription comme elle doit ou aurait dû être entendue et appliquée depuis le moment de son entrée en vigueur (CJUE 13 janvier 2004, Kuhne & Heitz SA, n' C-453/00, S 21) .

La Cour a déjà commenté à plusieurs reprises que ce principe de protection juridictionnelle effective des droits que les justiciables tirent du droit de l'Union, prévu à l'article 47 de la Charte, se compose de différents éléments, dont notamment les droits de la défense, le principe d'« égalité des armes », le droit d'accéder à la justice et le droit de se faire conseiller, défendre et représenter (CJUE, 6 novembre 2012, Otis e.a., C-199/11, point 48 ; CJUE 26 juillet 2017, Moussa Sacko, C-348/16, point 32).

Il a également été rappelé que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (CJUE, 10 septembre 2013, MG c. P-B, C-383/13, 535, CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega c. France, C-166113, S 50) .

Le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union, et ce principe doit aussi être respecté par les instances publiques de tous les États membres lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union, même si la réglementation applicable ne prescrit pas explicitement une telle formalité (voir article 51 de la Charte et les commentaires sur la Charte des droits fondamentaux Pb.C. 14 décembre 2007, éd. 303. voir aussi CJUE 18 décembre 2008, C- 349/0 ; CJUE 18 décembre 2008,

C-349/07, Sopropé, point 38 ; CJUE 22 novembre 2012, c-277/11, MM., point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 PPIJ, Mahdi, points 44-46).

L'article 5.1, du Règlement Dublin III prévoit que : « Afin de faciliter le processus de détermination de l'Etat membre responsable, l'État membre procédant à cette détermination mène un entretien individuel avec le demandeur. Cet entretien permet également de veiller à ce que le demandeur comprenne correctement les informations qui lui sont fournies conformément à l'article à l'article 4.

L'article 5.6. dudit Règlement prévoit que « L'Etat membre qui mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'État membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé», Il se déduit de ces dispositions que l'entretien individuel qui est mené afin de déterminer l'Etat membre responsable du traitement de la demande de protection internationale est obligatoire, sauf exception prévue au point 5.2. dudit Règlement - non applicable en l'espèce - et que le demandeur ou son conseil a droit à accéder en temps utile au rapport ou au formulaire type résumant cet entretien ;

Or, en l'espèce, il n'est pas contesté que la partie requérante n'était pas assistée de son conseil lors de l'entretien individuel « Dublin ».

D'autre part, la copie de cet entretien individuel ne parviendrait , selon la loi sur la publicité susvisée, dans les 30 jours ouvrables, de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision ;

La partie adverse demande expressément de ne pas téléphoner concernant ce dossier (sic) ni d'écrire encore, en sorte que le requérant n'a d'autre choix que d'être passif ;

lia été jugé que : « En privant le conseil de la partie requérante de l'accès en temps utile au résumé de l'entretien individuel « Dublin », la partie défenderesse empêche ce dernier de réunir les éléments nécessaires à la contestation de la décision attaquée, entrave les droits de la défense de la partie requérante et viole une garantie fondamentale instituée par le droit de l'Union dont l'article 5 du Règlement Dublin III constitue l'expression « (cce, n° 213717 du 10.12.2018) ;

Il ya dès lors lieu d'annuler la décision entreprise ;"

Derde onderdeel:

"La partie requérante estime ne pas avoir été informée correctement de la procédure Dublin en cours et particulièrement des différentes étapes de celles-ci et de leur durée, en violation de l'article 4 du Règlement Dublin 3 L'article 4 dispose en effet ce qui suit :

1. Dès qu'une demande de protection internationale est introduite au sens de l'article 20, paragraphe 2, dans un État membre, ses autorités compétentes informent le demandeur de l'application du présent règlement, et notamment:

a) des objectifs du présent règlement et des conséquences de la présentation d'une autre demande dans un État membre différent ainsi que des conséquences du passage d'un État membre à un autre pendant les phases au cours desquelles l'État membre responsable en vertu du présent règlement est déterminé et la demande de protection internationale est examinée;

b) des critères de détermination de l'État membre responsable, de la hiérarchie de ces critères au cours des différentes étapes de la procédure et de leur durée, y compris du fait qu'une demande de protection internationale introduite dans un État membre peut mener à la désignation de cet État membre comme responsable en vertu du présent règlement même si cette responsabilité n'est pas fondée sur ces critères;

c) de l'entretien individuel en vertu de l'article 5 et de la possibilité de fournir des informations sur la présence de membres de la famille, de proches ou de tout autre parent dans les États membres, y compris des moyens par lesquels le demandeur peut fournir ces informations;

d) de la possibilité de contester une décision de transfert et, le cas échéant, de demander une suspension du transfert;

e) du fait que les autorités compétentes des États membres peuvent échanger des données le concernant aux seules fins d'exécuter leurs obligations découlant du présent règlement;

f) de l'existence du droit d'accès aux données le concernant et du droit de demander que ces données soient rectifiées si elles sont inexactes ou supprimées si elles ont fait l'objet d'un traitement illicite, ainsi que des procédures à suivre pour exercer ces droits, y compris des coordonnées des autorités visées à l'article 35 et des autorités nationales chargées de la protection des données qui sont compétentes pour examiner les réclamations relatives à la protection des données à caractère personnel.

Que l'article 4 en particulier a et b se trouvent violés dès lors que la partie requérante n'a pas été informée ni de la date à laquelle la demande de reprise a été introduite, ni de la date à laquelle la France aurait répondu ou la date retenue par la partie adverse en cas d'absence de réponse dans le délai imparti.

Que l'article 4 est de l'ordre de la garantie ;”

Vierde onderdeel:

"L'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme prévoit quant à lui que « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Cette disposition impose une attitude pro active, à savoir qu'une instruction soit menée sur le risque réel de violation évoqué, de manière approfondie et rigoureuse ;

L'autorité administrative doit mener une enquête appropriée et approfondie afin de vérifier qu'une personne en voie d'expulsion ne se verra pas soumise, dans le pays de renvoi, à un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

On se référera à l'arrêt *MSS c. Belgique et Grèce* :

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in *Conka* (cited above, §§ 81- 83, confirmed by the judgment in *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper réparation, (nous soulignons) "

L'arrêt *J.K. c. Suède* précise quant à lui comment l'enquête doit être menée par les services compétents:

86. In *F. G. v. Sweden* (cited above), the Court found the following concerning the assessment of the existence of a real risk:

'113. The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see *Chahal v. the United Kingdom*, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-V, and *Saadi v. Italy*, cited above, § 128). It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see, for example, *Saadi v. Italy*, cited above, § 129, and *N. v. Finland*, no. 38885/02, § 167, 26 July 2005). ... 114. The assessment must focus on the foreseeable consequences of the applicant's removal to the country of destination, in the light of the general situation there and of his or her personal circumstances (see *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 108, Series A no. 215). In this connection, and where it is relevant to do so, the Court will have regard to whether there is a general situation of violence existing in the country of destination (see *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/01, § 216, 28 June 2011).

87. With regard to the assessment of evidence, it has been established In the Court's case-law that 'the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of expulsion' (see F.G. v. Sweden, cited above, § 115, quoted at paragraph 83 above). The Contracting State therefore has the obligation to take into account not only the evidence submitted by the applicant but also all other facts which are relevant in the case under examination.

(...) »2 (Nous soulignons).

Le risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH doit donc être évalué sur base d'une enquête rigoureuse et approfondie de sorte que tout doute raisonnable relatif au risque de violation de la disposition précitée puisse être effectivement écarté. Cette enquête doit en effet « permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle ».

Force est de constater que la décision entreprise n'écarte pas tout doute quant aux conditions d'accueil et de traitement de sa demande en France ;

La partie requérante estime qu'elle serait exposée à des violations de droits fondamentaux et à des traitements inhumains et dégradants, en France ;

En effet, il ressort document « droit d'asile en France : conditions d'accueil état des lieux 2012 » que ce pays doit également faire face à importants dysfonctionnements ;

http://cfda.rezo.net/Accueil/EDL%202013/EDL_CFDARapportwebversionfinale.pdf;

Ainsi on peut y lire en page 12 : « le résultat, aujourd'hui, est pitoyable : des préfectures de région débordées, des dispositifs 115 engorgés voir bloquer du fait de 1 'impéritie du ministère en charge de l'asile, des centaines voire des milliers de demandeurs d'asile dépourvu de tout accompagnement sérieux pour l'examen des craintes qu'ils évoquent, des milliers de personnes déboutées, sans papier, sans droit, et qui ne savent ni comment ni où elle pourrait reconstruire leur vie » ;

Quant aux conditions d'accueil et d'hébergement, le rapport est sans appel notamment sur l'accès aux structures d'accueil de base de demandeurs d'asile, les CADA ;

En effet, on peut lire, en page 89 et suivantes que le nombre de places d'accueil est nettement insuffisant par rapport au nombre de demandeurs d'asile ;

Le tableau de la page 92 du rapport est pour le moins éloquent ;

Ainsi, pour la seule année 2011, la France a enregistré de 50.000 demandes d'asile, pour un peu plus de 20.000 places en centre d'accueil est un peu plus de 10.000 entrées effectives en CADA ;

Cela s'est encore effectivement aggravée avec l'arrivée massive des demandeurs d'asile depuis le milieu de l'année 2015 ;

Ainsi, « le monde » titrait en septembre 2015 :

A contrario, la France souffre d'un passif en matière d'asile. La durée de traitement des dossiers et le fort pourcentage de déboutés agissent comme un effet repoussoir sur ceux qui hésiteraient. « L'information circule. Les personnes en besoin de protection savent que les conditions de réception des demandeurs d'asile sont déplorables en France. Ils sont au courant que la procédure d'obtention du statut sera longue ; qu'elle pourra prendre deux ans ou plus et qu'ils ne seront peut-être même pas logés durant ce temps », rappelle Philippe Leclerc, le représentant en France du Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés. Même si le gouvernement s'est engagé dans un grand chantier pour héberger de plus en plus de demandeurs et pour raccourcir les délais de traitements, les effets en sont encore A ces informations déjà peu Engageantes, s'ajoute le fort pourcentage de déboutés. Même si les Syriens ne sont pas concernés puisque 95 % d'entre eux obtiennent l'asile, les faibles taux d'obtention généraux sont rédhibitoires. Selon les mêmes statistiques européennes, la France n'a octroyé le précieux statut qu'à 28 % des demandeurs en 2014. Même si le taux d'acceptation des dossiers a crû début 2015 pour s'installer à 31 %, il reste inférieur de 13% à la moyenne des pays européens. Et lé bouche-à-oreille ne fait pas toujours le distinguo des { résultats par nationalité. Si ce

décrochage de la France ne chagriner pas tout le monde, il est grave. C'est en effet toute une part de l'« âme française », de la tradition du payé, qui est en jeu.

En savoir plus sur http://www.lemonde.fr/societe/article/2015/09/14/la-france-dechue-de-sonstatut-de-terre-d-accueil_4756016_3224.html#8s5IVRvtpOiz55û9.99

De plus, à supposer qu'il existe une place d'accueil, le délai d'accueil au sein d'une institution peut être long ;

Comme le rappelle le rapport, une fois que l'offre de prise en charge est acceptée par le préfet compétent, le demandeur d'asile doit attendre qu'une place se libère ;

Si ce délai rapide dans une région de France, le reste du pays est touché par des délais allant de trois mois à aucune admission ;

Il convient ici de prendre en considération la situation de vulnérabilité particulière de la partie requérante ;

En effet, il ne ressort à aucun endroit ni de la décision ni du dossier administratif, que la partie requérante bénéficiera de manière certaine d'un hébergement dès son arrivée en France, la partie adverse n'ayant pas pris d'assurance auprès des autorités françaises en ce sens ;

Par conséquent, en cas de renvoi vers la France, il est plus que probable que la partie requérante ne soit pas logée dans un centre d'accueil et soient obligés de vivre à la rue, ce qui est pratiquement intolérable pour un homme nécessitant des soins et un suivi médical non contesté ;

Ce constat démontre également que la France ne respecte pas les obligations européennes en matière d'accueil de demandeurs d'asile, contrairement à ce que prétend la partie adverse ;

Or, ces informations sont disponibles publiquement et la partie adverse devait en tenir compte ;

Par conséquent, la décision entreprise et le dossier administratif ne permettent pas d'établir avec une certitude suffisante que la partie requérante ne serait pas exposée à des traitements inhumains et dégradants au sens de l'article trois de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de renvoi vers la France ;

Quant à l'accès à la procédure d'asile et aux droits garantis demandeurs d'asile, la synthèse de la page neuf est pour le moins éloquent sur l'accès à la procédure d'asile : « en France, ce sont les plateformes d'accueil pour demandeurs d'asile (PADA) qui ont la charge de ce premier accueil. Leurs missions découlant du droit européen en matière d'asile sont mises à mal bien qu'essentiel pour un accès effectif aux garanties au droit d'asile. Pour déposer une demande d'asile, il faut obligatoirement indiquer une adresse acceptée par la préfecture ou une « domiciliation postale » pour recevoir son courrier administratif. Si des dispositifs ont été mis en place, l'accès à ce droit est loin d'être simple la prise en charge très hétérogène.

Enfin, l'accès à la préfecture, devenu étape incontournable pour voir une demande d'asile enregistrée, et particulièrement difficile : au cœur du contrôle migratoire, cet accès est devenu le symbole des dysfonctionnements du système d'asile français » (nous soulignons) ;

Il peut être lu plus loin une domiciliation est préalable à tout dépôt de demande d'asile, cette formalité limitant fortement le droit d'accès à la procédure ;

En effet, les demandeurs d'asile arrivent très souvent seuls ou en famille ne connaissant personne dans le pays d'arrivée et ne peuvent donc avoir d'adresse officielle ;

Dans le cas d'espèce, il n'est pas garanti que la partie requérante pourra bénéficier d'une adresse officielle, la Belgique ayant pris aucune assurance quant à ce ;

Si certaines associations peuvent intervenir, leur financement a été tellement mis à mal que les délais d'attente s'allongent au point de pouvoir arriver à cinq mois et plus ;

Ainsi, l'accès à la procédure en France est particulièrement difficile pour la partie requérante ;

Rappelons que tant que les gens n'ont pas introduit de demande, ils ne sont pas éligibles à l'aide due aux demandeurs d'asile, en sorte qu'ils sont laissés-pour-compte, devant vivre d'expédients dans la rue;

De plus, à supposer que les demandeurs d'asile puissent obtenir la domiciliation, le parcours du combattant n'est pas encore fini, En effet, ils doivent alors déposer leur demande auprès d'une préfecture ;

La situation est plus que disparate, certains n'offrant pas de services d'interprètes, pourtant garantis par la directive accueil de demandeurs d'asile ;

D'autres refusent d'enregistrer certains types de demande ;

Ainsi, par de telles déficiences administratives, rien ne garantit que la partie requérante doit introduire sa demande d'asile auprès des autorités françaises ;

Par ailleurs, le rapport fait état de la baisse de la qualité de l'accueil de demandeurs d'asile, celui-ci se situant ainsi en dessous des standards imposés par les directives européennes (page 10 du rapport et 68 et suivants du rapport) ;

Qui plus est, l'accès à un avocat n'est pas garanti dès le début demande d'asile et en cas de recours contre décision de refus, l'accès à un avocat est plus que limité (page 72 et suivants du rapport) ;

L'accès à des plates-formes d'aide aux demandeurs d'asile n'est pas toujours garanti de telle sorte que les requérants pas toujours accès aux informations les plus importantes et ne peut bénéficier de l'accompagnement nécessaire ;

Aussi, l'ensemble de ces éléments démontre que la partie requérante, en l'état actuel du dossier et des renseignements communiqués et obtenus dans le cas d'espèce des autorités françaises, serait immanquablement exposée à des traitements inhumains et dégradants prohibés par l'article trois de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de renvoi vers la France, du faite de manquements dans l'accueil de demandeurs d'asile, de la qualité des procédures d'asile ;

De plus, le dernier rapport du commissaire aux droits de l'homme du conseil de l'Europe concernant la France n'est guère réjouissant ;

Ce rapport est disponible sur :

<http://www.coe.int/fr/wéb/commissioner/-/france-persistentdiscrimination-endangers-human-rights> et doit être considéré comme intégralement reproduit ici ;

Ce dernier a pu relever lors de sa visite que la France doit toujours faire face à un déficit structurel en matière d'accueil de demandeurs d'asile ;

En effet, le Commissaire aux droits de l'homme a pu, après une enquête de terrain, relever que seul un tiers de demandeurs d'asile ont droit à un hébergement, alors que ce droit devrait garanti par les directives européennes en la matière ;

L'argumentation de la partie adverse à l'encontre de cette situation, repose sur une analyse théorique est totalement subjective d'une comparaison de données, dont elle ne fournit pas les paramètres et dont elle ne fournit, en définitive, aucun calcul, son estimation semble être purement subjective et sortie de nulle part ;

S'il existe des dispositifs transitoires d'urgence, le Commissaire dut hélas constater que les places étaient nettement insuffisantes par rapport au nombre de demandeurs d'asile, situation qui s'est encore aggravée depuis une année, ou en tout cas, on peut légitimement estimer que l'afflux massif de demandeurs d'asile n'a certainement pas arrangé la situation, ce dont la partie adverse ne disconvient pas ;

Cette situation pour conséquence que de nombreux demandeurs d'asile sont contraints de vivre à la rue;

Ce fait est d'autant plus grave qu'il n'est pas garanti que la partie requérante disposera d'une place dans un structure d'accueil et ne se retrouverait pas à la rue, rien dans le dossier administratif ne permettant d'établir que le requérant disposera d'une place d'accueil, dès lors qu'il n'y a pas d'acceptation de la France ;

En ce sens, le dossier doit être suffisamment individualisé et la partie adverse n'a pas pris suffisamment de garanties, dans le cas d'espèce et compte tenu du profil particulièrement vulnérable de la partie requérante ;

Par ailleurs, le Commissaire a relevé que le montant d'allocation à nouveaux demandeurs d'asile et de 11 € par jour par adulte ;

Compte tenu du coût de la vie, ce montant est nettement insuffisant pour subvenir à ses besoins et ne permettrait ainsi pas à la partie requérante de se loger de se nourrir de manière décente ;

Par conséquent, ce dernier rapport confirme les défaillances systémiques auxquels doit faire face les autorités françaises et le risque de traitements inhumains et dégradants prohibés en cas de renvoi de la partie requérante ;

S'il fallait encore avoir un doute, le gouvernement français, sur son propre site, écrit :

Les dysfonctionnements du système d'asile le mettent en danger : c'était déjà la conclusion du rapport remis au ministre de l'Intérieur le 28 novembre 2013 par la sénatrice Valérie Létard et le député Jean-Louis Touraine. Il était, de plus, nécessaire de transposer de nouvelles directives européennes adoptées en juin 2013, pour réformer en profondeur le droit de l'asile en renforçant les garanties des personnes ayant besoin d'une protection internationale, et en statuant plus rapidement sur les demandes d'asile.

<http://www.gouvernement.fr/action/le-droit-des-etrangers-etla-reforme-de-1-asile>

Depuis le mois d'avril, la hausse des flux migratoires a entraîné en France un développement très préoccupant de campements illicites, indignes et inacceptables, pour les migrants eux-mêmes, comme pour le reste de la population. Cette situation révèle que les dispositifs d'asile et d'hébergement d'urgence ne parviennent plus à faire face à ce nouvel afflux. Elle rend également indispensable une intensification de nos dispositifs de lutte contre l'immigration irrégulière.

(id.)

De telles déclarations des autorités françaises elle-même vont à l'encontre des affirmations de la décision entreprise ;

In fin, des

Il ressort du rapport AIDA (update du 28.02.2018) que les demandeurs d'asile qui sont renvoyés en France en vertu du règlement Dublin III sont confrontés à des problèmes d'enregistrement de leur demande d'asile et accès à un hébergement :

"The conditions of support and assistance of Dublin returnees are really complicated. The humanitaire emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy - Charles de Gaulle airport faces several difficulties with Dublin returnees. This centre initially aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has received Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services.

Upon their arrival at the airport; the border police issues a "sauf-conduit" which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to join the Prefecture by their own; no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to its funding shortage.

When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur.

. (1) On one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and channel them to orientation platforms. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is really complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them.

. (2) On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and channel them to OFII in order to find them an accommodation. The PAUH is the only entity receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are apt to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation. "

In Lyon, the situation is similar upon arrival of returnees at Saint-Exupéry airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are deemed to present themselves at the orientation platform (PADA) run by Forum refugees - Cosi to be registered before submitting their claim. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in Paris.

(AIDA Rapport, pg. 45-46)

De manière général, il y a un problème d'accès aux soins de santé des demandeurs d'asile en France. Le même rapport AIDA souligne des obstacles qui découlent de difficultés administratives, connaissance des droits et problèmes de traduction :

As a general rule, difficulties and delays for effective access to healthcare vary from one city to another in France. Access to the PUMA is functioning well in most of the regions of France, and is effective within one month. Access has been considerably improved since 2016, even if some difficulties remain, in particular for subsequent applicants. The duration of access to the healthcare insurance is in theory linked to the duration of validity of the asylum claim certification. In practice, it can be noted that CPAM deliver healthcare insurance for a one-year duration. In fact, at the end of the validity of the asylum claim certification, access to health care is not guaranteed anymore.

It may then occur, at the moment of renewing their certification, that some asylum seekers get their healthcare insurance suspended.

Finally, some of the problems with regard to medical care are not specified to asylum seekers.

Some doctors are reluctant to receive and treat patients who benefit from the AME or PUMA and tend to refuse booking appointments with them even though these refusals of care can in theory be punished.³⁷⁵ (AIDA report, pg. 90-91)

Des problèmes d'accès aux soins psychologiques sont également à déplorer :

« National legislation does not guarantee any specific provision for access to care related to mental health issues. Asylum seekers can theoretically benefit from psychiatric or psychological counselling thanks to their health care cover (AME or PUMA). However, access remains difficult in practice because many professionals refuse to receive non-French speaking patients as they lack the tools to communicate non-verbally and/or funds to work with interpreters.

Victims of torture or traumatised asylum seekers can be counselled in a few NGO structures that specifically take care of these traumas. This adapted counselling is provided, for instance, at the Primo Levi Centre and Comede in Paris as well as the Osiris centres in Marseille, Mana in Bordeaux, Forum refugees - Cosi Essor Centre in Lyon. These specialised centres are however too few in France, unevenly distributed across the country and cannot meet the growing demand for treatment.

The difficulties are in fact even more aggravated by the geographical locations of some reception centres where the possibility to access mental health specialists would mean several hours of travel.

The "regular" health system cannot currently cope with this adapted care for victims of torture and political violence. These regular structures lack time for consultations, funds for interpreters and training for professionals. »

(AIDA report, pg. 91)

Le risque de violation des droits protégés par l'article 3 CEDH et les articles 1 à 4 et 24 de la Charte est réel."

Vijfde onderdeel:

"Le requérant a déposé le 06.01.2019, une demande de séjour de plus de trois mois sur base de l'article 9 bis de la loi du 15.12.1980, dont le conseil du requérant l'a avertie en temps utile ;

Avant de délivrer l'ordre de quitter le territoire litigieux, il convient de statuer sur cette demande et d'indiquer, dans l'acte attaqué, les motifs de son rejet;

A défaut, un éventuel ordre de quitter le territoire méconnaîtrait l'obligation de motivation formelle imposée par la loi du 29 juillet 1991 (CE, n- 65.283 du 18 mars 1997 ; nQ 108.949 du 5 juillet 2002) ;

Dans son arrêt n° 167.248 du 30 janvier 2007, le Conseil d'Etat a estimé que :

Considérant qu'aucune disposition ne subordonne la recevabilité d'une demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 au résultat positif d'une enquête sur la résidence du demandeur ; que la commune agit comme organe déconcentré de l'Etat, et qu'il lui incombe de transmettre à l'Office des Etrangers les demandes dont elle est saisie, quitte à les assortir de tels commentaires que 'elle juge opportun; que même si cette demande n 'avait pas été communiquée à l' Office des Etrangers, la partie adverse en avait été saisie, en l'organe de la commune; que, saisie d'une demande d'autorisation de séjour, elle ne pouvait donner un ordre de quitter le territoire, ni à plus forte raison, un ordre de quitter le territoire assorti de mesures de contraintes, motivé par la seule absence de document permettant le séjour ,sans avoir au préalable statué sur cette demande, ou, à tout le moins, sans exposer les raisons pour lesquelles elle estime devoir donner un tel ordre avant d'avoir statué sur elle; que le moyen est sérieux;

Il incombe de statuer préalablement sur cette demande avant que ne soit prise une éventuelle mesure d'éloignement. A défaut de ce faire, un éventuel ordre de quitter n'aurait pas égard à toutes les circonstances de la cause, et a méconnaîtrait l'obligation de motivation prescrite par les articles 3 et 62 précités ainsi que l'art. 9 bis précité en ne se prononçant pas préalablement sur les circonstances exceptionnelles invoquées par le requérant (CCE, arrêt n° 844 du 19 juillet 2007 dans l'affaire 10.351/111, dans le même sens, CCE, 1.064 du 30 juillet 2007 , CCE, 1221 du 16 août 2007, CCE, 4.584 du 10.12.2007, CCE, 7.927 du 27.02.2008) ;

La délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans avoir préalablement examiné une demande pendante d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9 bis, de la loi du 15 décembre 1980, peut, dans diverses situations qu'il est difficile, en l'état du dossier, de catégoriser, constituer une violation des dispositions visées au moyen (id)"

In eerste instantie merkt de Raad op dat verzoeker heeft nagelaten toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 6 (waarborgen voor minderjarigen), 10 (gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken), 11 (gezinsprocedure) en 16 (afhankelijke personen van hulp van gezins- of familieleden) heeft geschonden. Bijgevolg is dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk.

In het eerste onderdeel geeft verzoeker een zeer uitgebreide theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en het hoorrecht.

Hij stelt concreet dat de gemachtigde de familiale situatie van verzoeker niet heeft onderzocht vanuit het perspectief van artikel 8 van het EVRM, maar enkel vanuit het perspectief van de Dublin III-verordening en vervolgt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het geheel van elementen die verzoeker heeft voorgelegd die gewag maakten van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij meent niet gehoord geweest te zijn aangaande zijn privéleven in België, terwijl dit privéleven wel bestaat met de Belgen die hem steunen, de sociaal assistenten in het centrum en de medische staf.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de gemachtigde over zijn familieleven in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat verzoeker heeft verklaard geen in België of in andere lidstaten verblijvende familieleden te hebben. Dit vindt ook steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker heeft verklaard een echtgenote en zes kinderen te hebben, evenals vele broers en zussen, doch voor niemand van hen heeft verzoeker een woonplaats binnen de Unie opgegeven. De Raad meent dan ook dat verzoeker wel degelijk werd gehoord over zijn eventueel familieleven in België of in de unielanden en ziet ook niet wat de gemachtigde hier meer had moeten over motiveren, noch in het licht van de Dublin III-verordening, noch in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er kan immers geen beschermingswaardig gezinsleven of familieleven aangenomen worden dat zou beïnvloed worden door het bestreden overdrachtsbesluit, zodat de gemachtigde niet diende over te gaan tot een belangenafweging.

Hetzelfde kan gesteld worden wat betreft verzoekers privéleven. Verzoeker heeft zich op 10 september 2018 aangemeld, op 27 februari 2019 nam de gemachtigde het bestreden overdrachtsbesluit. De Raad neemt niet aan dat in deze korte periode dermate sterke sociale banden met België zouden zijn ontstaan, dat een overdrachtsbesluit naar Frankrijk zou strijden met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker komt niet verder dan vaag te wijzen op Belgen die hem steunen, sociaal assistenten in het centrum en de medische staf. In geen geval volstaat dit om aan te nemen dat van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM sprake is, zodat de gemachtigde niet gehouden was om hierover een belangenafweging te maken. Waar verzoeker specifiek aanstipt dat hij hierover niet is

gehoord, blijkt wel dat de gemachtigde tijdens het Dublingehoor heeft gevraagd of verzoeker redenen heeft die zijn verzet aangaande zijn overdracht naar Frankrijk zouden kunnen rechtvaardigen. Verzoeker heeft enkel geantwoord dat hij geen visum heeft aangevraagd in Frankrijk, Frankrijk niets met zijn dossier te maken heeft en hij niet naar Frankrijk wou vertrekken omdat hij nu in België is en hier Nederlands leert. Verzoeker heeft op geen enkele wijze gesproken over sterke banden met Belgen, sociaalassistenten of de medische dienst. Hoe dan ook kan in geen geval worden aangenomen dat dit voldoende sterke sociale banden aantoont in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest dat een gelijkaardige draagwijdte heeft als artikel 8 van het EVRM, van het hoorrecht, van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet de Raad erop wijzen dat naar dit artikel in casu niet op dienstige wijze kan verwezen worden. Ondanks een deel van de titel van de bestreden beslissing, ligt onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Griekenland. Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Er ligt thans geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is "terugkeer" het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 iuncto artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. In casu wordt evenwel niet verwacht van verzoeker dat hij terugkeert naar Palestina. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Bijgevolg kan ook niet gesteld worden dat het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn van toepassing is. Ten overvloede blijkt hoe dan ook dat de gemachtigde op zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met wat verzoeker heeft verklaard aangaande zijn gezinsleven, gezondheidstoestand (zie infra) en het hoger belang van het kind.

Het eerste onderdeel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede onderdeel gaat verzoeker uitgebreid in op artikel 5, 6 van de Dublin III-verordening. Hij benadrukt dat deze bepaling betrekking heeft op het Dublingehoor en dat de lidstaat ervoor zorgt dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft. Hij stelt, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dat artikel 5 van de Dublin III-verordening beoogt aan de verzoekers van internationale bescherming de informatie te verschaffen die nodig is om een correcte toepassing te kunnen maken van de verantwoordelijkheidscriteria en ook de toegang tot de gehoorverslagen te garanderen. Verder geeft verzoeker een theoretisch exposé over de rechten van verdediging zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest en hij wijst erop dat het niet respecteren van de rechten van verdediging door de gemachtigde een substantiële onregelmatigheid uitmaakt.

In casu werpt verzoeker op dat hij op 8 maart 2019 de documenten heeft opgevraagd betreffende het Dublingehoor, waarin werd verduidelijkt dat verzoeker een bijlage 26quater heeft gekregen en hij beoogde een kopie hiervan te verkrijgen binnen de beroepstermijn. Volgens verzoeker heeft de dienst openbaarheid van bestuur nooit gevolg gegeven aan dit schrijven waardoor de rechten van verdediging

en het recht op tegenspraak zijn geschonden. Verzoeker citeert vervolgens uit een arrest van het administratief Hof van Lyon van 7 februari 2017. Ondergeschikt wijst verzoeker eveneens op artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Er wordt een termijn van 30 dagen voorzien voor het overmaken van de stukken. Aangezien de beroepstermijn soms gelijk aan 30 dagen is, soms korter, is dit niet afdoende om aan de verzoeker of zijn raadsman tijdig toegang te verschaffen tot het dossier. Verzoeker vervolgt dat met de huidige beslissing toepassing wordt gemaakt van het Unierecht, zodat ook de rechten gegarandeerd door het unierecht van toepassing zijn. Verzoeker meent dat artikel 47 van het Handvest geschonden is. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie stelt hij dat het recht op een effectief rechtsmiddel bestaat uit verschillende componenten waaronder de rechten van verdediging, het principe van de wapengelijkheid, het recht op toegang tot de rechter en het recht om zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. De rechten van verdediging zijn fundamenteel binnen het Unierecht en moeten gewaarborgd worden door de autoriteiten als ze het unierecht toepassen. Opnieuw wijst verzoeker op artikel 5, 6 in fine van de Dublin III-verordening. Hij stelt dat het onbetwist is dat hij tijdens het Dublingehoor niet werd bijgestaan door een advocaat. Verder kan men volgens de wet betreffende de openbaarheid van bestuur enkel de stukken krijgen binnen de dertig werkdagen zodat de rechten van verdediging, van de tegenspraak en het effectief rechtsmiddel worden aangetast. De gemachtigde zou uitdrukkelijk gevraagd hebben niet te telefoneren aangaande dit dossier en niet meer te schrijven, zodat hij geen andere keuze had dan passief te blijven. Verzoeker citeert tot slot uit een arrest van de Raad waarin werd gesteld dat door verzoeker de toegang te ontnemen tot de samenvatting van het Dublingehoor, de gemachtigde de betrokkene had verhinderd de noodzakelijke elementen te verzamelen om de bestreden beslissing te bestrijden, waardoor de rechten van verdediging werden ondergraven en waardoor een fundamenteel recht werd geschonden waarvan artikel 5 van de Dublin III-verordening de uitdrukking vormt.

De Raad kan verzoeker in theorie volgen dat het essentieel is in het kader van de rechten van verdediging en in het kader van een effectief rechtsmiddel, dat hij ten nuttigen tijde, zodus tijdens de beroepstermijn - en niet achteraf door de griffie van de Raad te contacteren zoals verweerder in de nota suggereert- inzage heeft in het administratief dossier en dus in het verslag van het Dublingehoor. Dit wordt inderdaad uitdrukkelijk gewaarborgd door artikel 5, punt 6 in fine van de Dublin III-verordening. Eveneens stipt de Raad aan dat het Grondwettelijk Hof ook reeds heeft gewezen op het onverenigbaar karakter van de termijn van dertig dagen, die de gemachtigde heeft, om op een vraag tot inzage te antwoorden in het licht van de korte beroepstermijnen die op de Raad gelden (GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4).

Echter, er blijkt uit geen enkel stuk in het administratief dossier, noch heeft verzoeker dit gevoegd bij het verzoekschrift, dat hij werkelijk op 8 maart 2019 of op een andere datum de documenten heeft opgevraagd betreffende het Dublingehoor, waarin zou verduidelijkt zijn dat verzoeker een bijlage 26quater heeft gekregen en hij beoogde een kopie hiervan te verkrijgen binnen de beroepstermijn. Er blijkt ook uit niets dat de dienst openbaarheid van bestuur geen gevolg gegeven zou hebben aan een dergelijk schrijven, noch dat er uitdrukkelijk zou gevraagd geweest zijn niet meer te telefoneren of schrijven aangaande het dossier van verzoeker. Ter zitting kan de raadsman ook niet antwoorden op een vraag dienaangaande van de waarnemend voorzitter.

Bijgevolg moet de Raad vaststellen dat geen schending kan aangenomen worden van artikel 5, punt 6 van de Dublin III-verordening, noch van artikel 47 van het Handvest of van zijn rechten van verdediging, nu niet blijkt dat verzoeker getracht heeft tijdig een samenvatting van het Dublingehoor te verkrijgen.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

In het derde onderdeel is verzoeker van oordeel dat artikel 4 van de Dublin III-verordening werd geschonden omdat hij niet correct geïnformeerd zou zijn over de Dublinprocedure en de verschillende stadia ervan. Verzoeker citeert het artikel, meent dat artikel 4, lid 1, a en lid b geschonden zijn omdat men hem niet heeft geïnformeerd over de datum waarop de "terugname" is gevraagd aan Frankrijk, noch van de datum waarop Frankrijk hierop al dan niet zou geantwoord hebben.

Artikel 4, lid 1, a en b van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;

b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid.”

Daargelaten de vraag of de gemachtigde verzoeker van de gegevens op de hoogte heeft geracht, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker in casu heeft bij het feit dat hem niet zou zijn meegedeeld op welke datum de overname werd gevraagd en op welke datum Frankrijk al dan niet tijdig heeft geantwoord. Verzoeker licht dit niet verder toe. Uit de bestreden beslissing blijkt dat hierin wordt meegedeeld dat de overname aan Frankrijk werd gevraagd op 6 december 2018 en dat Frankrijk hiermee uitdrukkelijk heeft ingestemd op 5 februari 2019. Deze gegevens vinden steun in het administratief dossier. Dit blijkt conform de bepalingen van de artikelen 21 en 22 van de Dublin III-verordening te zijn gebeurd. Mocht dit niet het geval geweest zijn, dan had verzoeker dit nog kunnen aanvoeren tegen het overdrachtsbesluit zelf volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (o.a. HvJ 26 juli 2017, C-670/16, Mengesteab t. Duitsland)

Het derde onderdeel is onontvankelijk.

In het vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij geeft eerst een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 3 van het EVRM met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) waaruit blijkt dat een zeer grondig onderzoek in het licht van die verdragsbepaling moet gebeuren zowel in het licht van de algemene situatie als rekening houdend met het individueel profiel van de verzoeker. Verzoeker is van mening dat de beslissing niet alle twijfel wegneemt aangaande de opvangsituatie en beschermingsprocedure in Frankrijk. Verzoeker herneemt wat hij in een schrijven van 10 januari 2019 aan de gemachtigde reeds had geschreven over de problematische opvangsituatie en de beschermingsprocedure. Hij voegt er nog aan toe dat uit het AIDA-rapport up to date tot 28 februari 2018 blijkt dat ook Dublinterugkeerders problemen hebben met de registratie van hun beschermingsverzoek, met opvang en met toegang tot gezondheidszorg waaronder mentale gezondheidszorg. Hij citeert daarvoor enkele passages. Verzoeker meent dat hieruit blijkt dat het risico op een schending van de artikelen 1 tot 4 en 24 van het Handvest blijkt.

Artikel 1 van het Handvest luidt als volgt:

“Menselijke waardigheid

De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.”

Artikel 2 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op leven

1. Eenieder heeft recht op leven.

2. Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld.”

Artikel 3 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op menselijke integriteit

1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

2. In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

- de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,*
- het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben,*
- het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden,*
- het verbod van het reproductief klonen van mensen.”*

Artikel 4 van het Handvest luidt als volgt:

*“Verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen
Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende
behandelingen of bestraffingen.”*

Artikel 24 van het Handvest heeft betrekking op de rechten van het kind.

De Raad ziet niet in op welke wijze het bestreden overdrachtsbesluit de artikelen 3 of 24 van het Handvest zou kunnen schenden. Verzoeker ontwikkelt zijn middel ook niet specifiek in het licht van die bepalingen, zodat het onderdeel onontvankelijk is wat betreft die aangevoerde schendingen.

Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM, zodat deze samen worden behandeld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Wat betreft de algemene situatie in Frankrijk aangaande de beschermingsprocedure, de opvangsituatie voor verzoekers van internationale bescherming en de toegang tot gezondheidszorg, herhaalt verzoeker letterlijk wat hij reeds in een schrijven van 10 januari 2019 aan de gemachtigde had overgemaakt. De gemachtigde gaat evenwel uitgebreid in op deze argumenten in de bestreden beslissing en komt tot de conclusie dat ondanks de problemen die er kunnen worden geïdentificeerd in Frankrijk, er toch geen sprake is van structurele tekortkomingen waardoor verzoekers van internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen een reëel risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker laat deze motieven volledig ongemoeid en gaat voorbij aan de analyse die de gemachtigde heeft gemaakt op grond van de door hem aangehaalde rapporten van AIDA up tot date tot 28 februari 2018, het rapport van ECRE gebaseerd op een fact finding mission van 5 juni 2018 en een rapport van Assfam van juni 2018. Het kwam verzoeker echter toe de motieven van de gemachtigde te weerleggen in plaats van het betoog zoals weergegeven in het schrijven van 10 januari 2019 volledig te herhalen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich steunt op oudere bronnen zoals van 2012 en 2015, zoals het rapport "droit d'asile en France; conditions d'accueil état des lieux 2012", het artikel in Le Monde van 2015 of het verslag van de missie van de mensenrechtencommissaris van de VN uitgekomen in 2015 aangaande een bezoek van 22 tot 26 september 2014 terwijl de bronnen van de gemachtigde veel recenter zijn. Bezwaarlijk kan de Raad aannemen dat het rapport van de mensenrechtencommissaris, gestoeld op een fact finding mission van 2014 thans nog structurele tekortkomingen zou kunnen aannemelijk maken. In geen geval kan de Raad volgen dat de gemachtigde zich vergenoegd heeft met een zuiver theoretische analyse die volledig subjectief is en uit de lucht gegrepen.

Verder stelt verzoeker dat het helemaal niet gegarandeerd is dat hij een plaats zal vinden in een opvangstructuur, des te meer nu er geen uitdrukkelijk akkoord van Frankrijk is. De Raad moet hierbij vaststellen dat verzoeker de bestreden beslissing blijkbaar niet aandachtig heeft gelezen aangezien er wel degelijk sprake is van een uitdrukkelijk akkoord van Frankrijk van 5 februari 2019. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker concreet moet worden overgedragen naar de luchthaven van Bâle – Mulhouse en zich mag aanmelden aan de prefectuur van de “Bas Rhin”.

Tot slot stipt verzoeker ook nog enkele passages aan uit het AIDA-rapport waarop de gemachtigde zich ook steunt. In de eerste passage wordt gewezen op de activiteiten van een noodopvangcentrum voor Dublinterugkeerders bij de luchthaven van Charles De Gaulle en op de problematiek dat de afstand soms ver kan zijn tussen Parijs en de prefectuur waar de mensen zich op eigen kracht moeten aanbieden. Hij citeert verder de specifieke situatie voor mensen die zich moeten aanmelden bij een prefectuur in de buurt van Parijs of in de buurt van Lyon. Echter, zoals supra aangehaald blijkt dat verzoeker zich moet melden bij de prefectuur van de Bas Rhin en moet overgedragen worden aan de luchthaven van Bâle-Mulhouse. De informatie over Dublinterugkeerders die naar Parijs worden overgebracht of Lyon, is dus niet op hem van toepassing.

Ook wat betreft de persoonlijke situatie heeft de gemachtigde geantwoord op hetgeen verzoekers raadsman heeft aangehaald in zijn schrijven van 10 januari 2019. Meer bepaald kan verzoeker inderdaad niet beschouwd worden als een 20-jarige homoseksueel uit Afrika maar gaat het om een Palestijnse man geboren in 1978. Verder stipt de gemachtigde terecht aan dat verzoeker verklaarde in goede gezondheid te verkeren, aangezien dit steun vindt in het Dublingehoor dat zich in het administratief dossier bevindt. In zijn schrijven heeft de raadsman het plots over een slechte gezondheid en extreme kwetsbaarheid, doch de gemachtigde merkt op dat er nooit melding is gemaakt van medische problemen, inclusief psychische problemen en dat het psychologisch attest waarnaar de raadsman verwijst een brief betreft van een vrijwilliger over de culturele en sociale activiteiten van verzoeker die in geen geval wijst op enige mentale problemen. Verzoeker laat wederom deze motieven totaal onverlet, doch herhaalt op gratuite wijze dat verzoeker een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. De Raad kan geen bijkomend kwetsbaar profiel aannemen van verzoeker, naast de kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker van internationale bescherming.

De informatie uit het AIDA-rapport aangaande moeilijkheden voor de toegang tot de gezondheidszorg of specifiek de mentale gezondheidszorg is in casu dan ook weinig dienstig.

De Raad is van oordeel dat de gemachtigde zoals vereist, op grondige en zorgvuldige wijze heeft onderzocht of verzoeker in geval van overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en op redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat dit niet is aangetoond en er bijgevolg geen toepassing moest gemaakt worden van artikel 3.2 of 17 van de Dublin III-verordening. Evenmin is een schending van de artikelen 1 of 2 van het Handvest aangetoond.

Het vierde onderdeel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het vijfde onderdeel wijst verzoeker erop dat hij op 6 januari 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, had de gemachtigde eerst over die aanvraag uitspraak moeten doen. Door dit niet te doen, meent verzoeker dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is geschonden, evenals artikel 62 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij verwijst hiervoor naar oude rechtspraak van de Raad van State en de Raad.

Zoals supra reeds uiteengezet, moet - ondanks de terminologie in de titel van de bestreden beslissing – vastgesteld worden dat de gemachtigde thans geen terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel heeft genomen gestoeld op de Terugkeerrichtlijn of artikel 7 van de Vreemdelingenwet, maar wel een overdrachtsbesluit heeft genomen gestoeld op de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wordt met de thans bestreden beslissing niet geacht terug te keren naar zijn land van herkomst, noch naar enig ander derde land, maar wel naar Frankrijk voor het onderzoek van zijn internationaal beschermingsverzoek. De Raad ziet dan ook niet in waarom de gemachtigde in het kader van zijn ingediend internationaal beschermingsverzoek eerst had moeten nagaan of er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die rechtvaardigen dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet in het land van herkomst of gewoonlijk

verblijf wordt ingediend, alvorens te kunnen vaststellen dat Frankrijk verantwoordelijk is voor het beschermingsverzoek. De kwestie is thans in het geheel niet of verzoeker terug moet naar Palestina, waar verzoeker in diens humanitaire regularisatieaanvraag uitgebreid op ingaat, maar enkel of de gemachtigde op redelijke en zorgvuldige wijze en met inachtnaam van de bepalingen van de Dublin III-verordening en de hogere rechtsnormen tot zijn besluit is gekomen dat Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van het beschermingsverzoek.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het vijfde onderdeel is ongegrond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen deels onontvankelijk deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES